

РЕШЕНИЕ

№ 5161

гр. София, 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **1099** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185 – 196 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. И. К., ЕГН [ЕГН], действащ чрез адв. М. Н., с искане за отмяната на чл.30 и §5 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Наредбата на Столичния общински съвет за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО, Наредбата).

С жалбата се иска отмяна на посочените разпоредби поради противоречие с чл. 55 и чл.56, ал.2 от ЗУТ. Посочва се, че Т. К. е собственик на имот 430а в квартал № 358а от плана на [населено място], находящ се в квартал В. Л., ул.546 № 7Г., в който имот е изградена автомивка, работилница за гуми и кафене, съгласно разрешение за поставяне, издадено по Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община. Посочва се също, че поради изтичане срока на разрешението за поставяне жалбоподателят е подал искане в срок за неговото продължаване. Сочи се, че с Решение № 509 на СОС от 26.07.2018г. е изменен чл.30, ал.1 от Наредбата, като максималният срок на разрешението е намален от десет на пет години, което според оспорващия не е съобразено с чл.55 от ЗУТ. Според твърденията в жалбата Столичният общински съвет (СОС) е нарушил принципите на

необходимост, обоснованост, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност на изработения и приет нормативен акт, излизайки извън правомощията му, дадени по закон, както изискват разпоредбите на ЗНА, ЗУТ и АПК. Излагат се подробни доводи за противоречие на оспорените разпоредби с материалния закон. Поддържа се, че чрез законовата делегация на чл.56, ал.2 от ЗУТ законодателят е предоставил в компетентността на общинските съвети да определят с наредба само реда, по който се издава разрешението за поставяне на преместваемите обекти, но не и условията за това. Изтъква се, че според чл.55 от ЗУТ до реализирането на подробния устройствен план поземлените имоти могат да се използват за временни открити паркинги, пазари за сергийна търговия, открити обекти за спортни дейности и площадки за игра, преместваеми обекти по чл. 56, ал. 1 и други подобни открити обекти въз основа на разрешение за строеж, съответно разрешение за поставяне, при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет, а тъй като в конкретния случай няма реализиран ПУП следва разрешението за поставяне на преместваемия обект да е съобразено с нормата на чл.55 ЗУТ, с която чл.30 и §5 от ПЗР на Наредбата са в противоречие. Моли се за отмяна на оспорените текстове от Наредбата като незаконосъобразни/нищожни.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. Н. поддържа жалбата, като излага допълнителни доводи. Представя писмени бележки. Иска се и присъждане на разноски по делото по списък.

Ответникът – Столичен общински съвет, чрез упълномощения процесуален представител главен юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа изцяло становището и доводите, изложени в придружителното писмо към административната преписка. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, като се присъединява към доводите, изложени от ответника.

След като се запозна с жалбата и доводите на страните и обсъди приетите по делото доказателства, Административен съд София – град, I троен състав приема следното: НПОРИМДЕРДТСО е приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г., изм. и доп. с Решение № 1 по Протокол № 75 от 22.01.2015 г., изм. и доп. - Решение № 495 по Протокол № 86 от 23.07.2015 г., Решение № 509 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г. (върнато за ново обсъждане и повторно прието с Решение № 675 по Протокол № 61 от 27.09.2018 г.), изм. и доп. - Решение № 858 по Протокол № 67 от 20.12.2018 г., Решение № 631 по Протокол № 25 от 17.12.2020 г., Решение № 717 по Протокол № 71 на Столичния общински съвет от 6.11.2014 г. Съгласно чл.1 Наредбата урежда обществените отношения, свързани с условията и реда за поставяне, регистриране и премахване на преместваеми обекти и на рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи и с осъществяване на рекламна дейност на територията на Столична община.

Видно от изложеното в жалбата, обект на недоволство от страна на жалбоподателя, респективно предмет на оспорване, са разпоредбите на чл.30, ал.1 и на § 5, ал.2 и ал.3 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО.

Към датата на приемане на Наредбата, чл.30, ал.1 е предвиждал, че разрешение за поставяне на преместваеми обекти и на рекламни елементи се издава за срока на договора със собственика на имота или за срока на даденото съгласие от собственика на имота, но за не повече от десет години. След 26.07.2018г., когато е приета

Наредбата за изменение и допълнение на НПОРИМДЕРДТСО, срокът по чл.30, ал.1 е намален от 10 на 5 години.

Според §5 от ПЗР всички схеми за поставяне, одобрени преди влизане в сила на тази наредба, запазват действието си до приемането на нови схеми. Алинея 2 гласи, че срокът на действащите към влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне и други разрешения се удължава до размера на максимално определените срокове с изключение на разрешенията за поставяне на обекти или елементи в терени на зелената система. Алинея 3 предвижда, че действащите към момента на влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне, издадени без определен срок, се смятат за издадени за максимално определения срок по тази наредба.

В частта ѝ, с която се оспорва законосъобразността на чл.30, ал.1 от НПОРИМДЕРДТСО, жалбата е допустима, но е недопустима относно оспорването на §5 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО.

Съгласно чл. 186, ал. 1 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. Относно оспорването на чл. 30 от НПОРИМДЕРДТСО, предвид обстоятелството, че жалбоподателят е титуляр, респективно заявител за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект на територията на Столична община, издавано съгласно оспорената Наредба, съдът приема, че наличието на срок, за който се издава разрешението, и неговата продължителност представлява законен интерес за лицето, тъй като всяко подновяване на разрешението е свързано с определена административна тежест за лицата. Това е така, тъй като всяко ново административно производство, а по-кратките срокове на действие на разрешението означават повече на брой административни производства, е свързано с разходи, а и с несигурност относно резултата от производството. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от АПК, според която правото да се оспори нормативен административен акт не е обвързано с определен срок, жалбата в тази ѝ част следва да се счита за допустима.

Във връзка с оспорването на § 5 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО обаче не е налице правен интерес за жалбоподателя, предвид следното:

Разпоредбата на § 5 е преходна, т.е. с нея се урежда прилагането на Наредбата спрямо висящите правоотношения – тези, които са възникнали в резултат на разрешенията за поставяне, издадени преди приемането на тази Наредба, които са били безсрочни или чийто срок не е изтекъл към момента на влизането ѝ в сила. В § 5, ал.2 и ал.3 е предвидено, че срокът на действащите към влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне се удължава до размера на максимално определените срокове, а относно разрешенията за поставяне, издадени без определен срок - че се смятат за издадени за максимално определения срок по тази наредба, т.е. за 10 години съобразно първоначалната редакция на чл.30, ал.1 при приемането на НПОРИМДЕРДТСО и 5 години в настоящата редакция. НПОРИМДЕРДТСО е приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г. Към този момент жалбоподателят е имал действащо разрешение за поставяне № 7/27.09.2010г., издадено съгласно чл.20 от отменената НПОРИМДЕРДТСО за срок от 5 години, следователно при действието на оспорената Наредба, приложима за жалбоподателя е била хипотезата на § 5, ал.2 от НПОРИМДЕРДТСО. При приемането на НПОРИМДЕРДТСО с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г., чл.30, ал.1 е предвиждал десетгодишен максимален

срок на действие на разрешението за поставяне на преместваеми обекти, а след изменението, което е провокирало недоволството на жалбоподателя, този срок е 5 години. Следователно, при всички случаи, към момента на оспорването са изтекли както петгодишния, така и десетгодишния срок, до който може да се продължи действието на издаденото на жалбоподателя преди влизането в сила на НПОРИМДЕРДТСО разрешение за поставяне и по отношение на него тази разпоредба е изчерпала действието и не би могла повече да бъде приложена относно притежаваното от Т. К. разрешение. С оглед на това и предвид преходния характер на разпоредбата съдът приема, че за жалбоподателя не е налице правен интерес да иска отмяната на разпоредбата на §5, конкретно на ал.2 и ал.3 от НПОРИМДЕРДТСО, поради което жалбата в тази ѝ част е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане.

В допустимата част, разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 21, ал. 2 ЗМСМА, Общинският съвет приема правилници, наредби и инструкции, решения, декларации и обръщения. Чл. 76, ал. 3 от АПК предвижда, че общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Аналогичен е и текстът на чл. 8 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Следователно, ответникът като орган на местното самоуправление е разполагал с компетентност да уреди съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения от местно значение, доколкото тези въпроси не са от изключителна компетентност на други органи.

Видно от разпоредбата на § 13 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО, Наредбата е издадена на основание чл. 21, ал.2 от ЗМСМА, чл.79 от АПК и въз основа на изричната законова делегация по чл. 56, ал.2 от ЗУТ. Актът е приет с Решение № 717 на заседание на Столичния общински съвет, проведено на 06.11.2014г., съгласно протокол № 71. Наредбата за изменение и допълнение на НПОРИМДЕРДТСО, с която е изменен чл.30 (§26), също е приета от Столичния общински съвет с Решение № 509 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г. Следователно нормативният акт е издаден съобразно и в рамките на установената нормотворческа компетентност на Общинския съвет. Видно от Решение № 509 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г., с което е прието изменението в чл.30, ал.1 от НПОРИМДЕРДТСО, изложени са мотиви относно необходимостта и целите на предлаганите промени.

Жалбоподателят оспорва поставеното в чл.30 НПОРИМДЕРДТСО ограничение относно срока на издаването на разрешение за поставяне на преместваеми обекти, тъй като счита, че то противоречи на чл.55 и чл.56 от ЗУТ.

Съгласно чл.55 от ЗУТ до реализирането на подробния устройствен план поземлените имоти могат да се използват за временни открити паркинги, пазари за селскостопанска търговия, открити обекти за спортни дейности и площадки за игра, преместваеми обекти по чл. 56, ал. 1 и други подобни открити обекти въз основа на разрешение за строеж, съответно разрешение за поставяне, при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет.

В чл.56, ал.1. от ЗУТ регламентира възможността върху поземлени имоти да се поставят: 1. преместваеми увеселителни обекти; 2. преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности; 3. преместваеми обекти за временно обитаване при бедствия; 4. преместваеми обекти, свързани с отбраната и сигурността на страната. Съгласно алинея 2, за обектите по ал. 1, т. 1 и 2

(преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности) се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на общината. Схемата за поставяне определя пространственото разположение, вида, типа, размерите и предназначението на обекта по ал. 1, т. 1 и 2. Условието и редът за издаване на разрешението за поставяне на обектите, за одобряването и за изискванията към схемата и проектната документация се определят с наредба на общинския съвет, като в наредбата, в зависимост от вида и предназначението на обекта, се поставя изискване за предоставяне на инженерно-техническа част или конструктивно становище.

Видно от текста на двете разпоредби, поставянето на преместваеми обекти е обвързано с наличието на издадено разрешение за поставяне, условията и редът за издаване на което следва да бъдат уредени в наредба на общинския съвет. Невярно оспорващият твърди, че компетентността на общинските съвети относно разрешенията за поставяне е ограничена само до установяване на реда, но не и на условията за издаването им. Видно от текстовете на чл.55 и чл.56, ал.2 ЗУТ, това очевидно не е така – и двете разпоредби предвиждат, че общинският съвет определя условията и реда за издаване на разрешението за поставяне на преместваеми обекти.

На следващо място, законът не определя каква да бъде минималната или максимална продължителност на срока, за който може да се издаде разрешение за поставяне. Чл. 55 ЗУТ установява принципната възможност за поставяне на преместваеми обекти в поземлените имоти, по отношение на които не е реализиран ПУП, но това не означава, че разпоредбата регламентира срок на действие на разрешението за поставяне до реализиране на ПУП. Липсата на реализиран ПУП е предпоставка, условие за поставянето на преместваеми обекти съгласно чл.55 ЗУТ, а не е срок на действие на разрешенията за поставяне, условията и редът за които се определят с подзаконовия акт – наредбата на общинския съвет. Установяването на срок на действие следва да се разглежда като вид условие при издаването на разрешенията за поставяне на преместваеми обекти и продължителността му е въпрос на преценка от страна на органа с нормотворческа компетентност – общинския съвет. Следователно, като е предвидил, че разрешение за поставяне на преместваеми обекти и на рекламни елементи се издава за срока на договора със собственика на имота или за срока на даденото съгласие от собственика на имота, но за не повече от пет години, Столичният общински съвет е действал в пределите на своята нормотворческа компетентност и съобразно разпоредбите на нормативния акт по по-висока степен – ЗУТ. Следователно оспорената разпоредба на чл. 30, ал.1 от НПОРИМДЕРДТСО не е в противоречие с разпоредбите на чл.55 и чл.56 от ЗУТ, поради което твърденията за нейната незаконосъобразност са неоснователни.

Предвид изложеното, съдът приема, че в допустимата ѝ част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора следва да бъде отхвърлено направеното в жалбата искане за присъждане на разноски по делото, а да бъде уважено искането на ответника, като му бъде присъдено

Така мотивиран и на основание чл.159, т.5 вр. чл. 196 АПК и чл. 193, ал 1, предложение последно от АПК, Административен съд София град, I троен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Т. И. К. в частта ѝ, с която се иска отмяна на §5 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, И ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

В тази част решението има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7 – дневен срок от съобщаването му на страните.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. И. К., в частта, с която се иска отмяна на чл.30, ал.1 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община.

ОСЪЖДА Т. И. К. да заплати на Столичната община сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението в тази част подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: